

Η πρώτη εμπειρία μου στο Γυμνάσιο...

Η υποχρεωτική βασική εκπαίδευση, παλιά, περιλάμβανε μόνο τις τάξεις του Δημοτικού Σχολείου. Όποιος ήθελε να πάει στο Γυμνάσιο, έπρεπε να δώσει εισαγωγικές εξετάσεις.

Έτσι, όταν τον Ιούνιο του 1956, πήρα το Απολυτήριο της 6^{ης} Τάξης του Δημοτικού Σχολείου στο Χρυσόκαστρο, όπου ο μπαμπάς ήταν δάσκαλος, άρχισα να προετοιμάζομαι για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο Γυμνάσιο.

Αρχές Σεπτεμβρίου του 1956, πήγαμε με τον μπαμπά μου, στην Ελευθερούπολη, για να δώσω εξετάσεις στο Γυμνάσιο, που στεγάζονταν σε ένα παλιό, διώροφο, κτίριο, χτισμένο ψηλά, πίσω απ' το, τότε, Διοικητήριο Ελευθερουπόλεως. Το ίδιο κτίριο, παλιότερα, ήταν Ορφανοτροφείο και σ' αυτό, ο μπαμπάς μου, είχε τελειώσει το Δημοτικό Σχολείο, το 1928 (<http://users.auth.gr/harala>, "ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ", "Γενεαλογικό δένδρο").

Το παλιό Γυμνάσιο Ελευθερουπόλεως. Στην κορυφή της σκάλας, αριστερά, διακρίνονται οι καθηγητές Θεόδωρος Τσιμπρικήδης, Ιωάννης Τσορλίνης και μπροστά στον Τσορλίνη, ο Κατωπόδης (κατάγονταν απ' τη Λευκάδα).

Απ' το Χρυσόκαστρο, εκείνη τη χρονιά, ήμουν ο μόνος που έδινε εξετάσεις στο Γυμνάσιο. "Άγνωστος μεταξύ αγνώστων", καθόμουν, μόνος και πελαγωμένος, σε ένα θρανίο στο βάθος της αίθουσας (το βέλος, στην φωτογραφία), περιμένοντας ν' αρχίσουν οι εξετάσεις. Τα άλλα παιδιά γνωρίζονταν μεταξύ τους, μιλούσαν, φώναζαν, γελούσαν και χάζευαν απ' τις χαραμάδες του παλιού σανιδένιου πατώματος, τα παιδιά που καθόταν στην κάτω αίθουσα, στο ισόγειο...

Κάποια στιγμή, στην πόρτα της αίθουσας εμφανίστηκε μια όμορφη λεπτή κοπέλα, με γαλαζοπράσινα μάτια και εφαρμοστό, αμάνικο, φόρεμα (με γιακά ζιβάνγκο), στο χρώμα των ματιών της... Ήταν σαν θεά! Στην αίθουσα απλώθηκε απόλυτη σιωπή... Τα μάτια όλων ήταν προσηλωμένα επάνω της... Εκείνη, χαμογελώντας αυτάρεσκα, προχώρησε αργά, έριξε ένα βλέμμα τριγύρω στην αίθουσα και μετά, ρώτησε: "Ποιος είναι ο Στέλιος Χαραλαμπίδης;" Εμένα, μου λύθηκαν τα γόνατα... Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που άκουσα... Άρχισα να συνειδητοποιώ ότι έγινε κάτι συγκλονιστικό μέσα στην αίθουσα, απ' τον τρόπο που τα κεφαλάκια άρχισαν να στριφογυρίζουν, όλο περιέργεια, από 'δω κι από 'κει, ψάχνοντας να δουν, ποιος είναι αυτός ο τυχερός... Σαν υπνωτισμένος και κατακόκκινος από ντροπή, σηκώθηκα τρέμοντας και ψέλλισα: "εγώ...". Τα βλέμματα στην αίθουσα στράφηκαν, απότομα και καρφώθηκαν επάνω μου... Εκείνη, σαν γλυκειά οπτασία, πλησίασε αργά..., μου χάιδεψε τρυφερά το κεφάλι και χαμογελώντας γλυκά, είπε: "Μη φοβάσαι..., όλα θα πάνε καλά..., σου εύχομαι καλή επιτυχία..." και..., όπως πλησίασε, έτσι απομακρύνθηκε... Σαν όνειρο... Δεν

μπορούσα να εξηγήσω αυτή την ανέλπιστα εύνοια της τύχης... Από εντελώς άγνωστος και ασήμαντος, έγινα ξαφνικά το "κέντρο ενδιαφέροντος", ξεχωριστός... Όλοι με περιεργάζονταν και το βλέμμα τους, έδειχνε πόσο ήθελαν να ήταν στη θέση μου... Κάθησα στο θρανίο, σαν να είχα γυρίσει από διαπλανητικό ταξίδι... Άλλωστε, όλοι με κοίταζαν σαν να κοίταζαν εξωγήινο... Ένα παιδί άφησε το θρανίο του και ήλθε στην άδεια θέση δίπλα μου, ενώ αυτός που καθόταν στο μπροστινό θρανίο, άφησε μπροστά μου, μια χούφτα ξερά δαμάσκηνα...

Όταν τελείωσα τις εξετάσεις και βγήκα έξω, περιέγραψα το "ανεξήγητο γεγονός", στον μπαμπά μου, που περίμενε στην αυλή. Εκείνος, χαμογελώντας, μου είπε, ότι η Αγγελική Καρυοφιλάκη (*συνάδελφός του, στο Σχολείο*), ήταν συγκάτοικος με την κοπέλα εκείνη (τη "θεά") και την είχε ενημερώσει, ότι θα έδινε εξετάσεις στο Γυμνάσιο, εκείνη τη μέρα... Τότε, διαπίστωσα... "πόσο πεζή είναι η πραγματικότητα"... Όσο για τη "θεά"... ήταν η Φωτεινή Ιατρίδου, καθηγήτρια των Θρησκευτικών. Η ενέργειά της εκείνη, εντυπώθηκε τόσο βαθειά στη μνήμη μου... Δεν ξέχασα, ποτέ, το απαλό άγγιγμα του χεριού της... Ήταν η πρώτη μου εμπειρία απ' το Γυμνάσιο...